

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy
Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu, ngày 16/12/2022*

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1099

“CÔNG ĐỨC CỦA NGƯỜI THẦY LƯU LẠI VẠN ĐỜI”

Khổng Lão Phu Tử chỉ dạy học năm năm nhưng người đời sau xưng tôn Ngài là “*vạn thế sư biểu*”, người Thầy của muôn đời. Cách đây gần 3000 năm, Thích Ca Mâu Ni dạy học trong 49 năm, đến nay người đời vẫn tôn kính, ngưỡng mộ, làm theo Ngài. Công đức của một bậc Thầy chân chính lưu lại đến vạn đời sau. Chúng ta là học trò của Khổng Lão Phu Tử, của Thích Ca Mâu Ni Phật chúng ta phải học theo tấm gương của các Ngài, chúng ta phải làm giáo dục với tâm tri ân, báo ân. Chúng ta làm theo tấm gương của các Ngài thì chúng ta cũng được vạn đời sau ghi nhớ.

Hòa Thượng nói: “***Người làm giáo dục không thể không cẩn trọng! Chúng ta đừng vì chút danh vọng, tiền tài trước mắt mà quên đi trách nhiệm, bổn phận thiêng liêng của người Thầy***”. Người ngày nay bị cám dỗ bởi vật chất nên quên đi trách nhiệm thiêng liêng của mình. Hàng ngày, họ không được huấn tập giáo huấn của Khổng Lão Phu Tử, của Thích Ca Mâu Ni Phật nên họ không thấm nhuần những tư tưởng của các Ngài. Nếu một ngày chúng ta không đọc sách Thánh Hiền thì mặt mũi chúng ta trông đã khác.

Người có trí tuệ thì họ sẽ nhận ra rằng chúng ta dạy người cũng là chúng ta đang dạy chính mình. Trong suốt 1200 đề tài vừa qua, tôi đã nói cho mình nghe. Chính chúng ta nói cho chúng ta nghe thì chúng ta sẽ nhớ rất sâu sắc. Chúng ta khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của chúng ta đều được nhắc nhở.

Khi chúng ta dạy học, học trò cũng chính là Thầy của chúng ta. Học trò đưa ra những bài toán khó giải để chúng ta tăng thêm năng lực. Ngày trước, khi tôi dạy lớp gia giáo ở thành phố Vũng Tàu, ban đầu lớp có 70 học trò rất nhiệt huyết, sau gần một năm chỉ còn 6 học trò. Từ nhà tôi đi đến nơi dạy là khoảng 160km nhưng có những hôm học trò nghỉ hết mà không thông báo với tôi. Họ rất xem thường việc học, rất xem thường mối nhân duyên với Thầy.

Sau này, khi họ có thành tựu cũng có một vài người đến tri ân tôi. Học trò cho chúng ta những bài học nan giải giúp chúng ta có thêm năng lực chuyên môn.

Hòa Thượng nói: “**Cả thế gian và xuất thế gian, một vị Lão sư tốt thì công đức của họ không ai sánh được!**”. Hòa Thượng luôn nhắc đến Lão cư sĩ Lý Bình Nam với tâm rất cung kính, Ngài đã hơn 90 tuổi nhưng Ngài vẫn nói: “*Thầy của tôi nói như vậy!*”, “*Thầy của tôi dạy như vậy!*”. Hòa Thượng nhắc đến Thầy của mình với tâm cung kính như một đứa trẻ nhắc đến Thầy Cô giáo. Hòa Thượng nói: “**Sở dĩ tôi có chút thành tựu vì tôi nghe lời và thật làm**”. Nếu không có những vị Thầy như Giáo sư Phương Đông Mỹ, Chương Gia Đại Sư, Lão cư sĩ Lý Bình Nam thì chúng ta không thể có một người Thầy khả kính như Hòa Thượng. Công đức của một vị Thầy là: “*Vạn cổ lưu phương*”. Lưu lại cả vạn đời.

Hòa Thượng nói: “**Người làm Thầy Cô và người Thầy thuốc giống như nhau, họ phải chịu trách nhiệm nhân quả vô cùng to lớn**”. Trong giai đoạn dịch bệnh hiện tại, nếu những người làm trong ngành Y có quyết định sai lầm, không có sự quyết đoán thì sẽ dẫn đến rất hậu quả rất nghiêm trọng. Công đức của người Thầy giáo tốt sẽ được tiếp nối qua vạn đời. Giáo dục của Khổng Lão Phu Tử đã trở thành chuẩn mực vượt qua thời gian, không gian không ai có thể thay thế. Một ngàn năm trước mọi người tuân theo, hiện tại chúng ta vâng làm và một ngàn năm sau người đời vẫn kính trọng, ngưỡng mộ các Ngài.

Một số người rất tùy tiện, vô trách nhiệm, họ dạy học trò tu một pháp còn họ thì tu pháp khác. Chúng ta may mắn gặp được pháp Hòa Thượng, Ngài cả một đời tu hành viên mãn, nói và làm tương ứng. Hòa Thượng nói: “**Thời kỳ Mạt Pháp, tà sư nói pháp nhiều như cát sông Hằng**”. Những điều trái với tự tánh thuần tịnh, thuần thiện của chúng ta thì đó là tà. Tự tánh của chúng ta là: “**Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi**”. Nhiều người vẫn không phân biệt được tà chánh, thiện ác, tốt xấu nên Hòa Thượng đã nói một cách thẳng thắn: “**Phật pháp chân chánh không nhắc đến tiền!**”.

Hòa Thượng nói: “**Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt không thích nghe khuyên**”. Chúng sanh nghe những lời nói thẳng thì họ cảm thấy như có người mắng chửi họ. Họ thích nghe những lời tán thán sáo rỗng. Có người rất vui khi được nói là đã chứng ngộ, họ nói với Hòa Thượng: “*Một vị Thượng sư nổi tiếng nói con đã chứng ngộ rồi vậy thì Hòa Thượng ấn chứng giúp con!*”. Hòa Thượng nói: “*Anh chưa chứng ngộ gì cả! Vì nếu anh là người đã chứng ngộ thì anh sẽ biết tôi là người chưa chứng ngộ. Tôi vẫn chỉ là một phàm phu. Người chưa chứng ngộ thì sẽ không ấn chứng được cho người đã chứng ngộ*”.

Trong bốn nghiệp của miệng là: “*Nói dối, nói lười dối chiều, nói lời hung ác và nói lời thù ghét*”. Chúng ta tùy tiện tán thán người khác thì chúng ta đã nói lời đại vọng ngữ. Có người dạy người khác tu pháp: “*Bất niệm tự niệm*”, rất nhiều người tin theo họ. Khi họ nhận ra pháp đó sai thì họ tu pháp khác, họ không nói lời xin lỗi, không thông báo để người khác biết. Chúng ta là học trò của những người như vậy thì chúng ta thật đáng thương!

Hòa Thượng Tuyên Hóa nói: “*Người mơ mơ, hồ hồ dẫn đạo một nhóm mơ mơ, hồ hồ thì tất cả sẽ đi vào thế giới mơ mơ, hồ hồ*”. Người minh minh, bạch bạch thì có thể về được thế giới minh minh, bạch bạch. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng. Chúng ta viết ra một quyển sách, quyển sách đó sai thì khi nào thế gian này không còn quyển sách đó thì chúng ta mới có thể thoát ra khỏi Địa Ngục. Sau khi thoát khỏi Địa Ngục thì chúng ta vẫn phải gánh lấy nhân quả mà quyển sách đó đã gây ra.

Ngài Châu Lợi Bàn Đặc khi gặp Phật đầu óc mê muội, khờ ngốc. Nguyên nhân là do đời trước Ngài là Tam tạng pháp sư nhưng Ngài bòn pháp, không dạy hết những điều mình biết cho người khác. Có một vị Thầy giảng pháp, ông nói sai một chữ nên phải 500 kiếp làm Hồ Ly. Ông nói: “*Người tu hành không phải chịu nhân quả*”. Khi con Hồ Ly gặp Ngài Bách Trọng, Ngài Bách Trọng giải thích cho Hồ Ly là: “*Người tu hành không mê muội về nhân quả*”. Không phải người tu hành không phải chịu nhân quả mà là người tu hành biết rõ, thấu suốt về nhân quả.

Chúng ta là người Thầy Cô giáo, chúng ta không tròn trách nhiệm thì chúng ta phải nhận nhân quả vô cùng to lớn. Nếu chúng ta làm tròn bổn phận thì công đức, phước báu của chúng ta được tiếp nối ngàn đời. Nghề giáo dục là nghề cao quý hơn tất cả các nghề. Chúng ta phải cẩn trọng, nỗ lực, phấn phát.

Khi có người hỏi tôi, người nào đó nói có đúng không thì tôi bảo họ đi hỏi người đã nói câu đó. Tôi không rảnh để trả lời. Họ xen tạp mất thời gian nên họ cũng muốn người khác xen tạp với họ. Nếu có ai nghe đĩa Hòa Thượng mà không hiểu thì tôi sẽ trả lời. Chúng ta không nên tùy tiện nói những điều chúng ta chưa kiểm chứng, dạy người khác làm những việc mà chính bản thân chúng ta chưa chân thật đạt được pháp hỷ. Những người quảng cáo thuốc diệt mối, diệt chuột, diệt kiến, họ nhận được chút tiền công nhưng nhân quả thì không nhỏ. Hàng ngày, họ dạy người khác cách sát sinh.

Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Phật đã đưa nghiệp của miệng lên đầu tiên: “***Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói lời người***”. Chúng ta rất dễ phạm phải khẩu nghiệp nên chúng ta phải cẩn trọng. Chúng ta nói tùy tiện, nói không hết ý làm người khác hiểu sai, làm sai thì chúng ta phải chịu nhân quả. Chúng ta nói đúng để người khác làm theo thì chúng ta cũng nhận được rất nhiều công đức phước báu. Hòa Thượng nói: “***Hàng ngày, chúng ta không làm phiền chúng sanh đã là phước cho chúng sanh rồi chứ đừng nói là chúng ta độ chúng sanh***”. Chúng ta là Thầy Cô giáo, mọi người sẽ nhìn những việc chúng ta làm để họ làm theo. Có những ngôi sao nổi tiếng, giới trẻ nhìn vào họ bắt chước cách ăn mặc, sở thích. Những người nổi tiếng đó làm việc tốt thì họ sẽ có nhân quả rất tốt, họ làm việc sai thì họ phải gánh lấy nhân quả.

Trong “*Kinh Hoa Nghiêm*” dạy: “***Học vi nhân sư, hành vi thế phạm***”. Chúng ta học để làm Thầy người, làm để làm mô phạm cho người. Hòa Thượng nói: “***Người làm Thầy không thể không cẩn trọng!***”. Khổng Lão Phu Tử dạy học trong năm năm, Thích Ca Mâu Ni Phật dạy học 49 năm mà chúng sanh đời sau vẫn kính trọng, tin và làm theo. Chúng ta phải học theo tấm gương của các Ngài.

Chúng ta ở trong vai trò nào chúng ta cũng đều phải làm đến mức tốt nhất. Tô Ân Quang dạy: “***Đốn luân tận phận nhân tà tồn thành***”. Dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Chúng ta không dốc hết trách nhiệm thì chúng ta làm ra tấm gương xấu cho người, chúng ta sẽ phải gánh chịu nhân quả. Có một người vận chuyển hàng cấm nên phải nhận bản án tù chung thân, anh ta cải tạo tốt nên được giảm án xuống còn 18 năm. Sau khi ra tù, anh ta lại tái phạm và phải nhận bản án chung thân. Cha Mẹ của anh ta đã già và bị bệnh, họ phải đi xe ôm đến tham dự phiên tòa. Tại phiên tòa, anh ta xin được nhận bản án tử hình vì tội bất hiếu. Cha Mẹ đã già mà anh ta không chăm sóc, phụng dưỡng mà còn để Cha Mẹ đau lòng. Anh ta cũng đã phản tỉnh và việc anh ta làm cũng là lời cảnh tỉnh cho người khác.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập
mang lại lợi ích cho mọi người!*